

Opa Sippelaar weet niets van Pokémon Go

Opa Sippelaar weet niets van Pokémon Go

Tim en Tamara doen een rondje Pokémon Go in het midden van Nes. Ze hebben net de gym gevonden bij het standbeeld van Kardinaal De Jong, als opa Sippelaar langs wandelt. Ze doen alsof ze opa niet zien en kijken naar het beeldscherm van hun smartphone om meer pokéstops te zoeken. Voor opa is dat echter juist een teken om zich met hen te bemoeien, hij denkt dat ze zich vervelen! “Hé,” roept hij hen toe, “zal ik jullie het dorp laten zien? Er is iets wat jullie nog niet weten over Nes.” “Nee,” zegt Tim, “we spelen juist zo lekker”. Opa’s wenkbrauwen vliegen vragend omhoog naar halverwege zijn voorhoofd. “Spelen? Dat deden wij vroeger heel anders. Kom, ik zal jullie laten zien waar ik vroeger speelde.”

Gaat Tim dit jaar naar zee?

“Stel je voor dat je driehonderd jaar eerder had geleefd Tim”, zegt opa, “Dan was er misschien vanavond wel een Commandeur langsgelopen en had je gevraagd of je in februari als kajuitsjongen meeding met hem op Walvisvaart!” Tamara kijkt opa ongelovig aan. “En ik dan? Moest ik dan maar een half jaar leven zonder mijn tweelingbroer en maar afwachten of hij weer terugkwam?” “Wel lekker rustig”, plaagt Tim haar. “Wat had ik moeten doen aan boord, als ik kajuitsjongen was geworden? Als ik ‘s morgens wakker werd na het slapen in mijn hangmat aan boord, hoe laat moest ik dan opstaan? En moest ik dan al naar de zeilen klimmen in de ra’s?” Tim is Pokémon vergeten en kijkt opa vragend aan. “Als

je twaalf bent, ben je niet sterk genoeg voor het werk bij de mast. Je zou 's morgens om zes uur moeten opstaan en de tafel dekken voor de bemanning, thee zetten voor hen, terwijl de kok de gortepap kookt en je zou alle bemanningsleden een mok pap geven. Daarna moest je afwassen, de kajuitvloer dweilen en de hutten van de commandeur en de stuurman schoonmaken”, reageert opa.

Ging opa al naar zee toen hij 12 was?

“Mijn vader was kapitein op een koopvaardijship. Toen ik 12 was, ging ik met hem mee, maar alleen maar een reis tijdens de grote vakantie. Ik moest ook de kok in de kombuis helpen en hutten schoonmaken. Maar als mijn vader en de stuurman gingen plaats bepalen, dan mocht ik hem het sextant en andere instrumenten aangeven en leerde ik om een zonnetje te schieten. Het sextant was een hoekmeetapparaat. Aan de hand van de hoogte van de zon leerde je te bepalen op welke breedtegraad van de aarde je je bevond. Verder maten we de hele dag door onze snelheid zodat we ongeveer wisten waar we waren. We hadden nog geen smartphones zoals jullie, met plaatsbepaling via de satelliet. Ik kwam daarna weer terug op school tot ik 14 jaar was. Ook op school hadden we les in zeevaartkunde. Onze lagere school in Nes was vroeger ook een zeevaartschool. Het gebouw heet nu Sake's store. Je kunt nog wel zien dat het een voornaam gebouw was, een school dus.”

Spelen zoals toen opa Sippelaar jong was....

“Denk je eens in, dat er hier geen straatstenen liggen. Zo was Nes, toen ik klein was. Auto's waren er helemaal niet, er reden paarden en wagens, paarden met koetsjes en fietsen door de straten”, opa wijst met een armgebaar de straat aan. Tamara zegt: “Van die fietsen met één heel hoog wiel.” Opa lacht en vertelt verder: “Er lag hier alleen maar zand. Stel je dan eens voor, het heeft geregend dat het goot. Een onweersbui in de zomer. Dan stonden er plassen in de straten. We gingen dan meteen als het droog was met z'n allen naar buiten op

onze klompen. We gingen dan 'polderen', dijkjes maken om die grote plassen. Maar als er een paard en wagen langsreed, was onze hele dijk aan flarden en moesten we weer opnieuw beginnen. Je moest oppassen dat je klompen niet overstromden en je natte kousen kreeg. Dat mocht absoluut niet! Dan moest je wel buiten blijven tot je sokken weer droog waren."

Dwarsstraatjes, steegjes, tussendoortjes en achterommetjes in Nes.

Opa zegt: "Jullie vinden de straatjes van Nes natuurlijk smal. In Amsterdam zijn er veel bredere straten en pleinen. Maar toch zijn er nog veel nóg smallere paadjes in Nes te vinden." Opa neemt hen mee naar de molen. Langs een schuur neemt hij ze mee over een graspad dat ze anders nooit gevonden zouden hebben. Hij vertelt over de molen de Phenix: "De molen heet zo sinds hij herbouwd is na de brand van 1880." Bij het kamphuis bij de molen zien ze hoe Duitse jongens uit een andere kampeerboerderij de kampvlag stiekem naar beneden halen en met de vlag onder de arm wegreppen. Als ze bij opa, Tim en Tamara langs rennen, achternagezeten door de achtervolgers uit het kamphuis, stuurt opa hen een smal vluchtpad in. De achtervolgers zijn ze kwijt. Opa grijnst: "Kijk, daar zijn zulke paadjes nu voor. Als je een appel of pruimen had geplukt uit een tuintje, dan kon je door die smalle paadjes en steegjes altijd wel ontsnappen."

Waarom heeft Nes zoveel achterommetjes?

"Die achterommetjes waren handig en veilig voor kinderen en oudere mensen. De paarden en wagens konden er niet door. Vergeet niet dat de paarden soms op hol sloegen, dan had je gevaarlijke situaties! En de steegjes waren lang niet zo modderig door grote plassen als de grotere straten." Ze dwalen door Nes, van steegje naar achterommetje en daarna weer door een paadje met daarachter een dijkje. Tim is een beetje stil, hij denkt nog na over het leven op zee, als hij driehonderd jaar geleden kajuitsjongen zou zijn geweest. Morgen toch maar weer proberen om de pokémonstops te vinden...

